

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/160/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111010194
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 02. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Tibor Kubík
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1111010194.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Tibora Kubíka a sudcov JUDr. Karola Kováča a JUDr. Richarda Molnára, v trestnej veci obžalovaného S. Y., pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na §138 písm. h/ Tr. zák., o odvolaní obžalovaného a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 1T/16/2011 zo dňa 14. 03. 2012, na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. 02. 2013, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný S. Y., nar. XX.XX.XXXX v H., trvale bytom H., N. XX,

u z n á v a z a v i n n é h o , ž e

dňa 25. augusta 2008 o 10.15 hod. v Bratislave po Nábřeží armádneho generála Ludvíka Svobodu v smere von z centra mesta viedol osobné motorové vozidlo Škoda Favorit, evidenčné číslo H. XXX I., pričom pred Fakultou telesnej výchovy a športu UK v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písmeno f/, § 10 odsek 1 zákona číslo 315/1996 Zbierky zákonov o premávke na cestných komunikáciách v znení neskorších predpisov narazil do zľava po priechode pre chodcov idúceho chodca I.. S. Q., ktorý následkom zrážky utrpel ťažké zranenia, ktorým dňa 06.09.2008 podľahol,

t e d a

inému z nedbanlivosti spôsobil smrť

č í m s p á c h a l

prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Tr. zák.

Za to sa
o d s u d z u j e

podľa § 149 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. súd výkon uloženého trestu podmienienečne odkladá na skúšobnú dobu vo výmere 3 (tri) roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd ukladá obžalovanému trest zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel všetkého druhu na dobu 3 (tri) roky.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. sa poškodená N. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom H., Y. H. X, so svojim nárokom na náhradu škody odkazuje na občiansko-súdne konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný S. Y. uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák., s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h/ Tr. zák. ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, dňa 25. augusta 2008 o 10.15 hod. v Bratislave po Nábreží armádneho generála Ludvíka Svobodu v smere von z centra mesta viedol osobné motorové vozidlo Škoda Favorit, evidenčné číslo H., pričom pred Fakultou telesnej výchovy a športu UK v rozpore s ustanovením § 4 ods. 2 písmeno f/, § 10 odsek 1 zákona číslo 315/1996 Zbierky zákonov o premávke na cestných komunikáciách v znení neskorších predpisov narazil do zľava po priechode pre chodcov idúceho chodca I.. S. Q., ktorý následkom zrážky utrpel ťažké zranenia, ktorým dňa 06.09.2008 podľahol.

Za to mu bol podľa § 149 ods. 2 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky, ktorého výkon mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. mu bol súčasne uložený trest zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel všetkého druhu na dobu 5 (päť) rokov.

Poškodená N. Q. bola podľa § 288 ods. 1 Tr. por. so svojim nárokom na náhradu škody odkázaná na občiansko-súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku čo do výroku o vine a treste podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomnými podaniami zo dňa 28.03.2012 a zo dňa 01. 06. 2012.

Čo do výroku o treste podal proti tomuto rozsudku odvolanie aj okresný prokurátor, a to ihneď po jeho vyhlásení, ktoré následne odôvodnil písomným podaním zo dňa 11. 06. 2012.

Obžalovaný v odôvodnení svojho odvolania poukázal na to, že mu nie je známe, prečo súd prvého stupňa vyhodnotil dôkazy v jeho neprospech, nakoľko v doterajšom konaní iný orgán činný v trestnom konaní vyhodnotil dôkazy úplne inak a opakovane trestné stíhanie zastavil. Podľa obžalovaného jazda z pruhu do pruhu nie je priestupkom, pískanie pneumatík nemôže byť hodnotené ako jazda neprimeranou rýchlosťou a v konaní nebol produkovaný dôkaz, ktorý by svedčil tomu, že (aj pri mierne prekročenej povolenej rýchlosti) mohol nehode zabrániť. Taktiež uviedol, že nehoda zo dňa 25.08.2008 nebola ním zavinená. Boli vykonané dôkazy, že skupina ľudí stála na ostrovčeku a riadila sa záväzným ustanovením § 53 ods. 2 zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách platného v čase nehody. Iba poškodený sa nepresvedčil, či môže vstúpiť na vozovku bez nebezpečenstva a po vstupe na vozovku sa zastavil. Aj pri rýchlosti o cca 7 km/h nižšej by jednoducho nemohol nehode zabrániť. Obžalovaný sa pri prekročení rýchlosti mohol dopustiť priestupku, ktorý je však podľa § 20 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch premlčaný. Ak bola rýchlosť prekročená, nebolo toto porušenie v príčinnej súvislosti s tak vážnym a neodvratiteľným následkom.

Podľa odvolateľa nie je akceptovateľné tvrdenie, že porušil ustanovenie § 4 ods. 2 písm. f/ zákona č. 315/1996 Z. z., pretože na priechode žiaden chodec nebol a vstúpil tam jediný v čase, keď už nebolo možné zastaviť a poškodený I.. S. Q. vytvoril náhlu a neočakávanú prekážku, ktorej sa obžalovaný nemal technicky akceptovateľným manévrom možnosť vyhnúť alebo zabrániť stretu.

V doplnení odvolania obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu poukázal na skutočnosť, že v odôvodnení rozsudku chýba právne hodnotenie porušenia predpisov poškodeným. Ďalej uviedol, že vodič jazdiaci okolo ostrovčka je povinný zvýšiť opatrnosť. To musí urobiť aj pri jazde pred priechodom

pre chodcov. Pritom nikdy nie je možné prikazovať účastníkovi cestnej premávky, aby predpokladal, že iný účastník premávky poruší predpis.

Obžalovaný poukázal tiež na to, že súdna prax pripustila, že vodič, ak vidí pri okraji vozovky (v blízkosti cestnej dráhy) maloleté deti, tak iba vtedy musí predpokladať vstup do jazdnej dráhy. Teda tvrdenie súdu, že obžalovaný bol povinný predpokladať vstup dospelého účastníka cestnej premávky do jazdnej dráhy, je skutočne neakceptovateľné. Ak by vodič musel predpokladať, že ktorýkoľvek chodec zo skupinky chodcov môže vstúpiť do vozovky, tak by nemohol ísť vôbec (nie prípadne 49 km/h). Preto úplne nepochopiteľne vyznieva to, že obžalovaný spáchal čin obzvlášť závažným spôsobom konania tým, že porušil dôležitú povinnosť uloženú mu zákonom. Ak by súd prihliadol na „spoluúčasť“, tak by nemohol uznať vinu pri kvalifikovanej skutkovej podstate. Podľa obžalovaného súd prvého stupňa nezvládol správne hodnotenie zavinenia každého účastníka a už vôbec mieru zavinenia na následku.

Z uvedených dôvodov obžalovaný navrhoval, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu v zmysle § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. a súčasne, aby podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd sám vo veci rozhodol a podľa § 285 písm. b/ Tr. por. ho spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava I, sp. zn. 1Pv 823/08 - 71 zo dňa 15.03.2011 oslobodil a poškodeného odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie v zmysle § 288 ods. 3 Tr. por. Alternatívne obžalovaný navrhoval, aby odvolací súd bez nariadenia pojednávania podľa § 326 ods. 1 písm. b/ Tr. por. z dôvodu § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa v zmysle § 322 ods. 1 Tr. por. na nové konanie a rozhodnutie.

Okresný prokurátor svoje odvolanie smerujúce voči výroku o treste napadnutého rozsudku odôvodnil tým, že v predmetnej trestnej veci obžalovaný S. Y. hrubým spôsobom porušil pravidlá cestnej premávky, keď v úseku so zastávkami MHD (vľavo nástupný ostrovček električiek, vpravo autobusová zastávka) viedol motorové vozidlo rýchlosťou vyššou než bola povolená a priamo na priechode pre chodcov ohrozil poškodeného, čím v príčinnej súvislosti spôsobil dopravnú nehodu so smrteľným následkom. Ide o najťažší možný následok a podľa spôsobu konania obžalovaného, keď ešte pred zrážkou v smere od tunela podľa svedeckých výpovedí robil tzv. myšičky, sa javí uloženie podmieneného trestu odňatia slobody za neadekvátny, aby takýto trest pôsobil na prevýchovu obžalovaného a súčasne odradil ostatných vodičov od porušovania pravidiel cestnej premávky.

Na tomto základe okresný prokurátor navrhoval, aby krajský súd v zmysle § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol sám rozsudkom vo veci, pričom navrhoval uložiť obžalovanému S. Y. trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v strede trestnej sadzby.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný písomným podaním zo dňa 25. 07. 2012, v ktorom uviedol, že súd prvého stupňa uložil obžalovanému trest, ktorý korešponduje s výrokom o vine. Aj v prípade, že by skutočne „mierne prekročená rýchlosť“ bola v príčinnej súvislosti s tragickým následkom a nedošlo zo strany chodca k ani čiastočnej spoluúčasti na následku, aj tak by trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu bol popri treste zákazu činnosti riadiť motorové vozidlo každého druhu trestom zákonným.

Obžalovaný sa ďalej v predmetnom podaní vyjadril v tom smere, že v danej veci je však rozhodujúca otázka viny na nehode a teda na neodvratiteľnom následku. Obžalovaný aj pri dodržaní povolenej rýchlosti nehode nemohol zabrániť. Poškodený porušil predpis a vstúpil na priechod pre chodcov v čase, keď už prichádzajúce vozidlo nemohlo chodcovi na priechode dať prednosť. Súd negoval záver znaleckého posudku. Nemal dôkaz, ktorý by záver znaleckého posudku spochybnil či vyvrátil.

Krajský súd v Bratislave vykonal dňa 14.02.2013 vo veci verejné zasadnutie, na ktorom zástupkyňa krajskej prokuratúry navrhovala vyhovieť odvolaniu podanému zo strany okresného prokurátora.

Obžalovaný na predmetnom verejnom zasadnutí prostredníctvom svojho obhajcu poukázal na znalecký posudok, ako aj na skutočnosť, že dopravnej nehode nemohol zabrániť z dôvodu spoluviny poškodeného a žiaden iný dôkaz jeho viny nepreukazuje. Obžalovaný sám potom uviedol, že sa necíti byť vinný.

Zástupkyňa poškodeného sa vyjadrila v tom zmysle, že podľa jej názoru neobstojí tvrdenie obžalovaného, že nemohol zabrániť dopravnej nehode, keďže poškodený vstúpil na prechod, bol riadnym účastníkom cestnej premávky a tým pádom nemal obžalovaný ohroziť poškodeného ako chodca.

Na podklade podaných odvolaní krajský súd ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne nezistil dôvod na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Tr. por., preto v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podali odvolatelia odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na prípadné chyby odvolaniami nevytýkané, ktoré by mohli odôvodniť podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., pričom dospel k záveru, že dôvodné je iba odvolanie obžalovaného.

V predmetnej trestnej veci odvolací súd, pri uplatnení tzv. obmedzeného revízneho princípu upraveného v rámci § 321 ods. 2 v spojení s § 317 ods. 1 a 3 Tr. por., nezistil žiadnu takú odvolaniami nevytýkanú chybu, ktorá by mohla zakladať dôvod na podanie dovolania (§ 371 ods. 1 Tr. por.), preto, s prihliadnutím na ich obsah, zameril svoju preskúmvaciu povinnosť iba na chyby vytýkané v rámci týchto odvolaní.

Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že v konaní pred okresným súdom ako súdom prvého stupňa nedošlo k žiadnym takým chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy nevyhnutné pre náležité zistenie skutkového stavu, a to postupom zodpovedajúcim príslušným ustanoveniam Trestného poriadku.

Pred prvostupňovým súdom na hlavnom pojednávaní bol vypočutý obžalovaný S. Y., boli realizované výpovede poškodenej N. Q., svedka V. N. I. a znalkyne z odboru cestnej dopravy V. J. Y., za súhlasu okresného prokurátora a obžalovaného boli prečítané výpovede svedkov A. G., B. R. a I. X. a rovnako za súhlasu strán bol prečítaný znalecký posudok z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Súdne lekárstvo, vypracovaný znalcami I. I. W. a I. Z. D.. Ďalej boli prečítané listinné dôkazy vrátane záznamu z dopravnej nehody a zápisnice o ohliadke miesta cestnej dopravnej nehody s vyhotovenou fotodokumentáciou.

Odvolací súd teda na základe takto vykonaného dokazovania nemá pochybností o správnosti a úplnosti skutkových zistení a v plnej miere sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, ktorý v posudzovanej veci na základe vykonaného dokazovania ustálil skutkový dej v zmysle podanej obžaloby.

Súd prvého stupňa vykonané dôkazy aj správne vyhodnotil spôsobom predpokladaným v § 2 ods. 12 Tr. por. z hľadiska viny obžalovaného za spáchaný skutok, avšak len vo vzťahu k základnej skutkovej podstate súdeného prečinu. Záver o vine obžalovaného vo vzťahu k okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby (kvalifikovanej skutkovej podstate) nemá opodstatnenie a oporu v zistenom skutkovom stave a v tomto smere je právna kvalifikácia žalovaného skutku ako prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák. nesprávna.

Čo sa týka otázky viny, aj podľa krajského súdu bolo v prejednávanej trestnej veci preukázané, že obžalovaný prekročil maximálne povolenú rýchlosť 60 km/h, keď v čase tesne pred nehodou išiel približne 66,70 km/h. Táto skutočnosť vyplýva zo záverov znaleckého posudku vypracovaného znalkyňou z odboru cestná doprava V. J. Y., z jej výpovede na hlavnom pojednávaní a podperne aj z jednotlivých svedeckých výpovedí. Odvolací súd nemá dôvod pochybovať o správnosti takto ustáleného záveru o prekročení povolenej rýchlosti obžalovaným a z tohto hľadiska považuje tvrdenie obžalovaného, v zmysle ktorého sa k priechodu pre chodcov približoval rýchlosťou 60 km/h za nepravdivé a účelové.

Vzhľadom na to, že z podaného znaleckého posudku vyplýva, že obžalovaný by nemohol dopravnej nehode - zrážke s poškodeným chodcom I. S. Q. zabrániť ani v prípade, že by išiel maximálne povolenou rýchlosťou 60 km/h, resp. k tejto kolízii by došlo aj v prípade, keby obžalovaný jazdil uvedenou rýchlosťou, bolo v danej trestnej veci z hľadiska viny obžalovaného rozhodujúce, či obžalovaný mal povinnosť viesť motorové vozidlo v mieste nehody nižšou ako maximálne povolenou rýchlosťou.

V tejto súvislosti odvolací súd v zhode s názorom súdu prvého stupňa dospel k záveru, že obžalovaný so zreteľom na miesto dopravnej nehody bol povinný prispôsobiť rýchlosť vedenia motorového vozidla konkrétnej dopravnej situácii a v danom prípade viesť motorové vozidlo rýchlosťou menšou, ako bola v čase spáchania skutku maximálne povolená rýchlosť.

V tomto smere prvostupňový súd správne vychádzal z príslušných ustanovení zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov, upravujúcich konkrétne povinnosti vodiča, z ktorých za relevantné považoval predovšetkým povinnosti vodiča vyplývajúce z § 4 ods. 2 písm. c/, písm. f/, § 10 ods. 1 a § 15 ods. 1 citovaného zákona, t. j. venovať sa plne vedeniu motorového vozidla a sledovať situáciu v cestnej premávke, prispôsobiť rýchlosť jazdy najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkami a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať, vodič sme jazdiť len takou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo vo vzdialenosti, na ktorú má vzhľad, dať prednosť chodcom predchádzajúcim cez priechod pre chodcov, pritom ich nesmie ohroziť ani obmedziť, na ten účel je povinný zastaviť vozidlo a povinnosť vodiča dbať na zvýšenú opatrnosť pri jazde pozdĺž nástupného ostrovčeka alebo ochranného ostrovčeka. K uvedeným povinnostiam možno pridať aj povinnosť vodiča dbať na zvýšenú opatrnosť voči chodcom, najmä deťom, zdravotne postihnutým osobám, osobitne voči osobám, ktoré používajú bielu palicu, a starým osobám, ktorá je upravená v § 4 ods., 2 písm. e/ uvedeného zákona.

V prejednávanej trestnej veci je zrejmé, že miestom dopravnej nehody bol rovný úsek Nábrežia arm. gen. L. Svobodu v smere von z centra mesta Bratislava bezprostredne pri priechode pre chodcov, ktorý sa nachádzal za nástupným ostrovčekom zástavky električiek (po ľavej strane) a pred zastávkou autobusu (po pravej strane) v čase, keď sa pri priechode pre chodcov nachádzalo viacero čakajúcich osôb. Prehľadnosť v danom úseku bola dobrá, hustota premávky bola strednej intenzity, pričom obžalovaný vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní uviedol, že keď sa blížil k zastávke videl skupinu asi 8 - 10 ľudí, ktorí čakali na priechode.

Vychádzajúc z takto ustáleného miesta dopravnej nehody a konkrétnej situácie v cestnej premávke je, s prihliadnutím na vyššie citované povinnosti vodiča, možné dospieť k jednoznačnému záveru, že obžalovaný ako vodič dopravného prostriedku bol povinný v danom mieste ísť nižšou ako maximálne povolenou rýchlosťou. S ohľadom na okolnosti prípadu bola takou rýchlosťou rýchlosť maximálne 50 km/h, prípadne nižšia.

Takýto záver je plne odôvodnený požiadavkou zvýšenej opatrnosti pri jazde pozdĺž nástupného ostrovčeka v zmysle § 10 ods. 1 zákona č. 315/1996 Z. z. a v konkrétnom prípade aj s ohľadom na skutočnosť, že pri mieste dopravnej nehody - priechode pre chodcov sa nachádzalo viacero osôb čakajúcich na prekročenie vozovky. Išlo pritom o miesto priechodu pre chodcov, ktoré sa nachádza medzi dvomi zastávkami mestskej hromadnej dopravy, ktorá okolnosť má taktiež nezanedbateľný význam z hľadiska kladenia obzvlášť zvýšených nárokov na potrebnú mieru opatrnosti vodiča dopravného prostriedku a možnosti jeho predvídania pohybu chodcov nachádzajúcich sa pri priechode pre chodcov a ich vstupe na vozovku.

Preto s poukazom na uvedené okolnosti je bez akýchkoľvek rozumných pochybností možné ustáliť, že obžalovaný bol povinný viesť motorové vozidlo nie maximálne povolenou rýchlosťou 60 km/h, ale rýchlosťou, ktorá by mu s ohľadom na uvedenú situáciu v cestnej premávke umožnila zastaviť motorové vozidlo spôsobom, ktorý by za danej situácie umožnil zabrániť kolízii s poškodeným.

Vzhľadom na povinnosti obžalovaného ako vodiča motorového vozidla vyplývajúce z príslušných ustanovení zákona č. 315/1996 Z. z., z ktorých mu s ohľadom na danú dopravnú situáciu vyplývala povinnosť viesť motorové vozidlo primeranou rýchlosťou, v konkrétnom prípade rýchlosťou 50 km/h, resp. nižšou, ako aj vzdialenosť medzi ním a poškodeným v čase vstupu poškodeného na vozovku, nemožno pohyb poškodeného a jeho vstup na vozovku považovať za vytvorenie náhlejšej prekážky pre obžalovaného.

Na základe uvedených skutočností a právnych úvah je podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne daná príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti obžalovaného a spôsobením následku predpokladaného v skutkovej podstate prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1 Tr. zák.

Vo svetle uvedeného obhajobná argumentácia obžalovaného nie je spôsobilá spochybníť záver o jeho vine vo vzťahu k základnej skutkovej podstate súdeného prečinu. V tomto smere je absolútne právne irelevantné, či zo strany orgánu činného v trestnom konaní, vykonávajúceho vyšetrovanie alebo skrátené vyšetrovanie, boli dôkazy vyhodnotené inak, spôsobom vedúcim k vydaniu uznesenia o zastavení trestného stíhania, pokiaľ toto rozhodnutie bolo zo strany prokurátora predpísaným spôsobom zrušené. Pritom je potrebné rozlišovať trestné stíhanie vo veci a trestné stíhanie konkrétnej osoby. Ako vyplýva z § 9 ods. 1 písm. e/ Tr. por. rozhodnutie o zastavení trestného stíhania zakladá „res iudicata“ len v prípade, ak bolo trestné stíhanie vedené voči konkrétnej osobe a voči nej bolo následne toto trestné stíhanie (pre ten istý skutok) zastavené.

Súd prvého stupňa však pochybil v tom smere, že sa stotožnil s právnou kvalifikáciou žalovaného skutku v zmysle podanej obžaloby, podľa ktorej bol skutok právne posúdený ako prečin usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h/ Tr. zák.

Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné obžalovanému pričítať okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby ako kvalifikačného znaku, a to závažnejší spôsob konania spočívajúci v porušení dôležitej povinnosti vyplývajúcej z páchatel'ovho zamestnania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona tak, ako to má na zreteli § 138 písm. h/ Tr. zák. vo vzťahu k § 149 ods. 2 písm. a/ Tr. zák.

V posudzovanej trestnej veci bolo preukázané, že miera zavinenia obžalovaného nie je absolútna. K dopravnej nehode prispel svojim zavineným konaním aj poškodený chodec, ktorý pohybom po vozovke konal v rozpore s platnými právnymi predpismi účinnými v čase spáchania skutku, nakoľko prechádzajúci chodec smie prechádzať cez vozovku, len ak s ohľadom na vzdialenosť a rýchlosť prichádzajúcich vozidiel nedonúti ich vodičov na zmenu smeru alebo rýchlosti jazdy. Pritom ako vyplýva zo znaleckého posudku, chodec - poškodený po vstupe do koridoru pohybu vozidla zostal z neznámych príčin stáť a vytvoril tak kolíziu situáciu, ktorú vodič (pri danej rýchlosti vedenia motorového vozidla) nemal možnosť odvrátiť.

Skutočnosť, že poškodený značnou mierou spoluzavinil dopravnú nehodu, má potom význam aj pre posudzovanie konania obžalovaného z hľadiska porušenia dôležitej povinnosti v zmysle § 138 písm. h/ Tr. zák. V tomto smere, teda iba a len vo vzťahu k posudzovaniu porušenia dôležitej povinnosti ako okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby, je potrebné prihliadať na skutočnosť, že obžalovaný by spôsobeniu následku nemohol zabrániť ani v prípade, ak by motorové vozidlo viedol maximálne povolenou rýchlosťou.

Na tomto základe je preto odôvodnený ten záver, že konanie obžalovaného nemožno posudzovať ako porušenie dôležitej povinnosti zakladajúcej kvalifikovanú skutkovú podstatu prečinu usmrtienia.

S poukazom na vyššie uvedené bolo potrebné napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu a o vine rozhodnúť v zmysle záverov uvedených v odôvodnení tohto rozsudku a následne o treste v súlade so zmenenou právnou kvalifikáciou žalovaného skutku.

Pri ukladaní trestu súd vychádzal z účelu trestu vymedzeného v § 34 ods. 1 Tr. zák. a pri určovaní druhu trestu a jeho výmere z okolností predpokladaných v § 34 ods. 4 Tr. zák., t. j. najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že aj napriek nenapraviteľnému následku - smrti človeka, neboli z hľadiska potreby ochrany spoločnosti a nápravy páchatel'a, zistené také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu jeho izolácie od spoločnosti na základe uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody.

Z odpisu registra trestov vyplýva, že obžalovaný S. Y. nebol doposiaľ súdne trestaný. Obžalovaný teda nie je kriminálne závadovou osobou, od uvedeného obdobia sa nedopustil žiadneho trestného činu a z toho hľadiska je potrebné ho považovať za bezúhonného. Pri posudzovaní osoby obžalovaného odvolací súd taktiež nezistil žiadnu skutočnosť, na základe ktorej by bolo možné sa domnievať, že by nevedol usporiadať rodinný a pracovný život. Ani zistený priestupok v doprave, ku ktorému došlo po spáchaní

žalovaného skutku, neodôvodňuje jeho posúdenie ako osoby, vo vzťahu ku ktorej by sa vyžadoval výkon trestu odňatia slobody.

Naopak, súd má za to, že s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, bude plne postačujúca iba hrozba nepodmienečného trestu odňatia slobody v prípade nesplnenia podmienky vedenia riadneho života počas súdom určenej skúšobnej doby. Z tohto hľadiska bude podmienečné odsúdenie dostatočne plniť aj svoju výchovnú funkciu, pričom možno rozumne predpokladať, že v tomto smere bude náprava obžalovaného dostatočne zaručená.

Smrť poškodeného ako následok spáchaného trestného činu je, v kontexte prejednávaného prípadu, možné zohľadniť v dostatočne časovo vymedzenej skúšobnej dobe (3 roky) podmienečného odsúdenia a výmere 3 - ročného trestu zákazu činnosti. Tým je dostatočne zabezpečená generálna, ako aj individuálna prevencia vo vzťahu k súdenému prečinu.

Vo výroku o náhrade škody súd rozhodol podľa § 288 ods. 1 Tr. por. a poškodenú s jej nárokom odkázal na občiansko-súdne konanie, nakoľko dokazovanie ohľadne povinnosti obžalovaného nahradiť poškodenej spôsobenú škodu by presiahlo rámec a potreby trestného stíhania.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti bolo potrebné napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/ Tr. por. zrušiť a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodnúť vo veci rozsudkom, nakoľko nové rozhodnutie bolo možné urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.